

De același autor la Editura Nemira:

Vorbește-le despre bătălii, regi și elefanți
Busola

Mathias
ENARD

Dorință

Traducere din limba franceză
CRISTIAN FULĂȘ

MATHIAS ENARD, născut în 1972, studiază civilizațiile arabă și persană și petrece mult timp pentru cercetare în Oriental Mijlociu. În prezent predă la Barcelona, traduce din limba arabă și scrie despre arta islamică. În 2003 debutează ca scriitor de ficțiune cu romanul *La Perfection du tir*, care va fi recompensat cu mai multe premii pentru francofonie. Talentul lui literar este confirmat apoi, în 2008, cu *Zone*, un roman scris într-o singură frază, lungă de 500 de pagini, pentru care câștigă nu mai puțin de șase premii literare. În 2010 publică *Vorbește-le despre bătălii, regi și elefanți* (Editura Nemira, 2017), un mare succes de critică, pentru care primește Premiul Goncourt des lycéens. Consacrarea definitivă vine în 2015, când câștigă prestigiosul Premiu Goncourt pentru romanul *Busola* (Editura Nemira, 2018).

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ENARD, MATHIAS

Dorință / Mathias Enard; trad. din lb. franceză: Cristian Fulăș. –

București: Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0587-9

I. Fulăș, Cristian (trad.)

821.133.1

Mathias Enard

DÉSIR POUR DÉSIR

Copyright © Mathias Enard représenté par les éditions Actes Sud (2018)

© Nemira, 2019

Redactor: Mihaela STAN

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Cristina NAN, Irina CERCHIA

Tiparul este executat la Tipografia REAL S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0587-9

Vernisul, acidul nitric și esența de terebentină: Amerigo și-a dat seama că se afla într-un atelier de gravură – a recunoscut efluviile de cupru turnat, de lac; apoi pe cele de hârtie umedă, cerneală, clei de pește, sevă de mastic și băutură tare de struguri. Locul mirosea deopotrivă a bordel și a atelier de îmbălsămare. Un miros puternic îi înțepă puțin nările, probabil în baia de acid stăteau scufundate niște plăci; Amerigo își imaginea un abur grețos ridicându-se ușor deasupra cuvei, știa oare Amerigo ce era un abur sau pâcla care plutește iarna ca un balaur deasupra canalelor? Fără îndoială că nu. Ceea ce percepea Amerigo era

suful vântului rece și uscat, mușcătura frigului și a umezelii, zgomotul vâslelor, al apei, foșnetul voluptuos al Veneției când, stând în picioare, cu mâna pe umărul vâslașului, lua un *traghetto* pentru a traversa bazinul San Marco și apoi gura de vărsare a Canal Grande și pentru a ajunge, ca azi, la Dorsoduro, patria șantierului naval, a topitorilor și a dulgherilor, locul în care se găsea *bottega* gravorului.

Un băiat care răspundea la numele de Antonio a lăsat poansonul cu agată din mâna și s-a ridicat să-l salute pe Amerigo, care tocmai intra la brațul unei tinere femei; ea purta o manta roșie, care contrasta cu capa neagră a lui Amerigo la fel cum frumusețea ei contrasta cu nobila urătenie a celui care o însوtea – cel puțin aşa i s-a părut lui Antonio. Patronul nu avea cum să fie acolo la acea oră matinală; se culca și se trezea târziu, mai ales în timpul Carnavalului, când în fiecare

seară se prezenta un nou spectacol de operă. (Și trebuiau golite câteva butelci pântecoase, dar Antonio păstra acest amănunt pentru el.) Bărbatul în negru părea măhnit; Tânăra femeie l-a măsurat pe Antonio cu privirea înainte de a decide dacă ținuta lui lejeră și pata de cerneală de pe nas erau demne de încredere.

– Venim de la Ospedale della Pietà, a explicat în sfârșit Amerigo. Am comandat o gravură cu fațada azilului pentru noul sezon.

Antonio s-a gândit că era deja puțin cam târziu, că probabil comanda avea să le parvină, în lipsa unui miracol, la începutul Postului Paștelui.

– Patronul tău e la curent. Ne-a cerut să-i aducem asta.

Amerigo a scos din mantou un mic pașchet învelit în hârtie și l-a desfăcut: a ieșit

la iveală un ulei pe lemn foarte fin, o mică vedere cu Riva degli Schiavoni chiar între Podul Vinului și *Rio della Pietà*. O tușă atât de minuțioasă, încât prin ferestrele azilului aproape că se puteau vedea îngerii dezbrăcându-se. Cerul era de un albastru profund și laguna, care scălda treptele palatului, de un verde primăvăratec. Lumina, ușor portocalie, cădea din stânga imaginii: era seară. Antonio a calculat în minte mărimea plăcii. Deja se vedea gravând liniile mari – clădirile, coșurile de fum, cheiul, pentru a-l ajuta pe maestrul lui să câștige timp, apoi maestrul avea să se ocupe de detalii, de gondole de exemplu. Acei vâslași cu fețe minusculе. Acei plimbăreți, treptele scării, umbrele apusului. Amerigo zâmbea; din tăcerea lui Antonio ghicea că acesta aprecia tabloul. Tânăra femeie – trebuia să aibă vreo douăzeci și cinci de ani – privea în jurul ei, studiind straniul atelier plin de miroșuri atât de puternice. Site pe care

se uscau coli mari de hârtie; pupitre pe care erau așezate plăci de cupru aflate în procesul gravării; lupe, poansoane de toate felurile, sticle pline cu lichide necunoscute. Un bărbat cu turban golea un ciubăr de lemn, plin cu apă tare, într-un borcan de sticlă, în timp ce un altul, pe cât de înalt, pe atât de slab, manevra roata impozantă a unei prese. Lumina de pe *fondamenta* intra nestincherită în atelier, gri și rece – în depărtare, în capătul *rio*-ului, Camillei i s-a părut că vede Giudecca. Dintre cele șase cartiere ale Veneției, Dorsoduro îi era cel mai puțin cunoscut. Îi plăcea să-l însoțească pe Amerigo în diversele lui drumuri, la Castello, la Cannaregio – merseseră împreună chiar până la Padova, urcând pe Brenta într-o barcă mare, cu opt vâslași.

Antonio a așezat micul tablou pe unul dintre șevalete, apoi s-a interesat de condițiile deja stabilite cu Maestrul. Amerigo l-a linștit. Antonio a privit-o

pe Tânăra femeie de parcă era surprins că nu i-a auzit vocea. Ea și-a coborât privirea. Fixând-o, Antonio încerca să obțină o roșeață care întârzia să apară. Nu se știe cum, Amerigo a înțeles că Antonio o privea pe însoțitoarea lui și a fost cuprins de gelozie – băiatul avea un aer de seducător; Amerigo și-l imaginea frumos, în ciuda miroslui atroce de terebentină pe care îl emana. A zâmbit – ca întotdeauna când știa că poseda un lucru pe care un altul nu l-ar fi putut obține nicicând. Vocea Camillei – o cu-noștea, avea să o păstreze pentru el.

Antonio nu-și putea desprinde ochii de fața Camillei.

Și-au luat la revedere și au ieșit pe *fondamenta* – fabrica de cărămizi fumega; câțiva trecători cu tricorn, dar cu față descoperită se grăbeau, ca și ei, către Canal Grande. Au mers pe lângă

biserica Salute până la *traghetto*-ul care avea să-i ducă la San Marco.

Antonio abia dacă reușise să-i smulgă un „la revedere“ Camillei, dar încă vibra atunci când s-a întors la instrumentul și la lupa lui. Fața tinerei femei era dulce, rotundă, ochii îi erau limpezi, tenul palid; Antonio și-a dat seama că fusese vrăjit dintr-odată.

Apoi poansonul lui a continuat să atace luciul plăcii; termina umbrele unui „leu trecând și privind“, cu capul întors către spectator, care-i dădea mult de furcă. Într-un sfârșit, patronul lui a sosit; și-a scos masca și *tabarro*-ul, marea capă neagră, venețiană; fără îndoială, nu ajunsese acasă noaptea trecută.

– Maestro, oamenii de la Ospedale della Pietà au adus tabloul care trebuie gravat.

- Mulțumesc, Antonio. Să începi imediat ce ai timp. Tirajul capriciului e terminat?

- Aproape, jumătate se află deja pe uscător.

- Și leul?

- Mai am doar două sau trei ore de lucru.

- Minunat! Vă descurcați foarte bine.

Maestrul a calculat că angajații lui nu o să aibă nevoie de el cel puțin până la mijlocul după-amiezii; i se părea suficient pentru o zi de iarnă și a decis să nu se mai întoarcă la atelier în acea zi; și-a pus deci la loc tricornul și masca, s-a înfășurat în capă și a ieșit – a strigat după o gondolă care să-l ducă la San Giovanni e Paolo, departe, pe cealaltă parte a Canal Grande, unde era așteptat, în ciuda orei matinale, dar într-un *casin* al unui prieten, de un mic joc de faraon pe care înțelegea să-l câștige îmbătându-se într-o companie plăcută până la ora la care trebuia să meargă la Operă. Deja pierduse câțiva țechini cu o seară

înainte; trebuia să continue să joace pentru a-i recâștiga. Maestrul era pe cât de venețian putea fi cineva, ba mai mult; familia lui își spăla picioarele în lagună încă de când exista o lagună; Maestrul se îmbolnăvea imediat ce punea piciorul pe pământ ferm și pentru nimic în lume nu ar fi ratat un joc de cărți. Știa să cheltuiască bani, dar să și câștige cât de cât și era unul dintre cei mai buni gravori ai Republicii, al cărei renume îl depășea cu mult pe al Bologniei și al Vienei. Nu era patrician, dar aparținea aceluia grup de familii în mare parte responsabile de fama și frumusețea orașului. Apropiat al lui Guardi, Maestrul era elevul lui Bellucci tatăl și făcea avere vânzându-le venețienilor și străinilor (dar mai cu seamă străinilor) vederi cu La Dominanta, pe care unii o numeau Serenissima sau Cetatea Dogilor, vederi executate de alții, pe care el le reproducea magnific în atelierul său în acvaforte, în mezzo-tinto sau în acvatintă. De când un consul al

Angliei își împodobeia palatul, cu o constanță care nu putea decât să-i facă cinstite, cu imagini ale orașului și avusesese bunătatea de a le promova pe insula lui natală, de când adeptii Marelui Tur și alții vizitatori erau avizi de suvenire pe care să le dăruiască la întoarcerea în țară, de când, în fine, moda în pictură susținea pe de o parte vederile cu Veneția și pe de altă parte capriciile debordând de ruine antice, genuri care amândouă se pretau minunat gravurii, nu lucrase niciodată atât de mult și își permitea, deci, (astfel se gândeau în acel sfârșit glacial de ianuarie, așezat în gondolă, la adăpostul unei mici cabine din lemn vopsit, și privind defilarea zidurilor – cărămizi roșii, tencuieli scorojite sau marmuri somptuoase – și a canalelor care șerpuiau în spațele catedralei San Marco și pe care gondolierul le alesese evitând Canal Grande, prea aglomerat pentru a putea demonstra puterea vâslei sale) să joace, să bea și să se distreze, apoi (în bună